

Pel·lícules sobre l'holocaust jueu

<http://generes-premsa.blogia.com/2005/051002-pel-licules-sobre-l-holocaust-jueu.php>

Grup de Lectura Fàcil de la presó Model
Llibre: Anna Frank. La seva vida (La Mar de Fàcil)
Dinamitzadors: Montse Flores i Xavier Vives

La vida es bella

Fitxa tècnica:

- Director: Roberto Benigni.
- Productor: Elda Ferri i Gianluigi Braschi.
- Cap de producció: Mario Cotone.
- Guió: Vincenzo Cerami i Roberto Benigni.
- Música: Nicola Piovani.
- Muntatge: Simona Paggi.
- Disseny de vestuari: Danilo Donati.
- Direcció fotogràfica: Tonino Delli Colli.
- Intèrprets: Roberto Benigni, Nicoletta Braschi, Giorgio Cantarini.

Argument:

Aquesta pel·lícula és una faula que escenifica el poder de la imaginació amb la crua realitat que es va viure a Europa durant la Segona Guerra Mundial.

Des d'un principi, Benigni va escollir explicar la història com si es tractés d'un conte, ja que volia allunyar-se de les recreacions històriques de la Itàlia feixista, tot i que va voler plasmar les experiències reals d'aquells qui van viure situacions semblants a la dels personatges que apareixen a la pel·lícula i va procurar ser el màxim respectuós possible amb la història.

Combina la sàtira, la comèdia, la crítica social i, alhora, la pel·lícula té un cert aire surrealista, la qual cosa la converteix en una sentimental història d'amor. Però, de fet, aquesta història d'amor constitueix la primera mitja hora de la pel·lícula, ja que després la història fa un gir inesperat, de la mateixa manera que van experimentar les vides dels jueus que van creure que podien viure segurs a la Itàlia de Mussolini.

La història comença l'any 1939, a la ciutat d'Arezzo, a la Toscana, quan a Itàlia ja comença a sorgir el feixisme i l'antisemitisme.

El seu protagonista és Guido, un home jueu i innocent amb un somni: aconseguir ser el propietari d'una tenda de llibres. Juntament amb el seu bon amic, Ferruccio, decideixen anar a buscar la riquesa i l'amor, sense ni tan sols adonar-se de l'augment del sentiment antisemita i sense voler apreciar l'arribada del feixisme.

Guido s'enamora de Dora, una professora de l'escola local. Desafortunadament, Dora és la promesa d'un oficial feixista, però aquest fet no impedeix a Guido l'oportunitat de seduir-la.

Uns anys més tard, Guido i Dora es casen i tenen un fill, Giose. A més a més, Guido ha aconseguit ser el propietari d'una tenda de llibres, però la política feixista no els permet gaudir de la seva felicitat, ja que Guido i el seu fill són enviats a un camp de concentració, tres mesos abans que acabés la guerra, i Dora, per amor, decideix acompanyar-los i puja al comboi que els portarà al camp d'extermini.

Al Lager, Guido fa els possibles perquè el seu fill cregui que allò és un joc i utilitza la seva imaginació per salvar la vida del seu fill. Vol protegir-lo dels horrors que tenen just davant seu, amagant-li la seva por i el seu cansament, i conservant l'humor, tot i que estan envoltats d'unes circumstàncies inhumanes i inimaginables. Sense importar-li les conseqüències ni el preu que li pot costar la seva imprudència, Guido vol que el seu fill continuï pensant que la vida és meravellosa.

Aquest aspecte de prendre's el genocidi nazi com un joc, és un dels punts dels quals Primo Levi ja s'havia referit a Si això és un home, ja que va descriure com era el matinar al camp, quan tots els presoners estaven nus i immobilitzats i va preguntar-se què passaria si tot allò que contemplava fos una broma pesada, ja que creia que aquells aconteixements no podien ser pas reals perquè eren massa cruels i, certament, increïbles.

Finalment, però, Guido és afusellat pels nazis i Dora i el seu fill aconsegueixen sortir vius del camp de la mort.

Premis:

Aquesta pel·lícula ha tingut una crítica molt positiva. Alguns la consideren una obra mestra, altres opinen que és convincent i molt emotiva, han arribat a dir que és una pel·lícula apassionant on la comèdia es converteix en valentia i, fins i tot, han afirmat que és la millor pel·lícula estrangera que mai s'ha vist en la història del cinema.

La vida es bella ha estat premiada amb tres Oscar, per millor pel·lícula estrangera, millor actor i millor banda sonora original. Ha obtingut quaranta premis internacionals, incloent: millor pel·lícula, millor actor, Premi del Cine Europeu, Gran Premi Especial del Jurat de Cannes, Premi del Públic, Premi de l'Experiència Jueva, Premi Especial de Cinematografia, etc.

Així doncs, ha estat una de les pel·lícules de major èxit dels últims anys, ja que ens ha ensenyat a veure que, malgrat totes les desgràcies possibles, la vida pot continuar sent fantàstica.

El pianista

Fitxa tècnica:

- Títol original: The pianist.
- Nacionalitat: França, Bretanya, Alemanya i Polònia.
- Any: 2002.
- Director: Roman Polanski.
- Guió: Ronald Harwood.
- Fotografia: Pawel Edler.
- Intèrprets: Adrien Brody, Emilia Fox, Michal Zebrowski.
- Gènere: Drama.
- Duració: 148 minuts.

Argument:

És una pel·lícula basada en la vida real del pianista Wladyslaw Szpilman, on s'explica la supervivència i els patiments d'aquest afamat músic, durant la Segona Guerra Mundial.

L'acció comença l'any 1939, quan l'exèrcit alemany bombardeja Varsòvia sense descans, fins que els seus habitants es rendeixen.

Cadascun dels 360.000 jueus que vivien a la ciutat van ser obligats a portar l'estrella de David al braç, la qual cosa els impedia utilitzar el transport públic o passejar per la vorera.

El següent pas va ser traslladar-los al districte jueu. L'any 1940, vivien al gueto mig milió de persones. Poques setmanes després, cent mil d'aquestes havien mort, víctimes de la violència nazi i de la fam. L'any 1942, més de tres-cents mil jueus van ser deportats al camp d'extermini de Treblinka.

Els supervivents van iniciar una revolta que va acabar amb la mort de 30.000 homes.

Quan l'exèrcit alemany va veure's obligat a abandonar Varsòvia, el gener de 1945, només sobreviuen vint jueus. Un d'ells va ser Wladyslaw Szpilman.

Wladyslaw Szpilman és un cèlebre compositor i pianista polonès d'ordre jueu de vint-i-vuit anys, el qual es sorprèn per l'atac de l'artilleria nazi mentre interpreta en directe Nocturno en Do menor, de Chopin, a la ràdio estatal polonesa.

A partir d'aquell moment, Szpilman comença una amarga odissea en solitari per tota Varsòvia i és testimoni de la terrible ocupació nazi.

El seu prestigi com a músic el salva de la deportació al camp de concentració, i es veu obligat a viure al cor del destrossat gueto de Varsòvia, on lluitarà per mantenir-se viu, suportant tot tipus de patiments i veient-se separat de la seva família i d'aquells que més s'estima.

Amb el temps i amb l'ajuda de la gent de la resistència i de coneguts seus d'abans de la guerra, aconsegueix escapar del gueto i s'amaga a les ruïnes

de la capital. Sense menjar i amb silenci, veu com la ciutat es va transformant.

En un dels dies finals de la guerra, Szpilman arriba a una casa mig destrossada on troba un piano. Allà, un oficial nazi, Wilm Hosenfeld, el descobreix, però a l'escoltar la música que toca, queda tan meravellat que decideix perdonar-li la vida i, de fet, l'ajuda a sobreviure, donant-li refugi i menjar.

Així doncs, el seu talent musical li havia tornat a salvar la vida.

Just sis anys després, el pianista va tornar a interpretar Nocturno en Do menor, coincidint amb l'alliberació soviètica.

La pel·lícula és un homenatge al poder de la música, al desig de viure i al coratge que desafia el mal.

Premis:

El pianista va ser una pel·lícula que va rebre diverses nominacions i va ser la guanyadora de tres premis molt importants.

Va estar nominada als Oscar com a millor pel·lícula, millor fotografia, millor disseny de vestuari i millor muntatge, i va ser la guanyadora de tres Oscar, amb la categoria de millor director (Roman Polanski), millor actor protagonista (Adrien Brody) i millor guió adaptat.

Molts crítics han considerat que és una pel·lícula que es mereixia l'Oscar per la millor fotografia, ja que té escenes d'una gran qualitat i, sobretot, els crítics acostumen a destacar una imatge on s'observa el protagonista d'esquena, caminant enmig d'un dels carrers de Varsòvia, amb els edificis completament derruïts, a banda i banda de la figura del pianista.

La llista de Schindler

Fitxa tècnica:

- Director: Steven Spielberg.
- Any: 1993.
- Duració: 187 minuts.
- Guió: Steven Zaillian.
- Música original: John Williams.
- Fotografia: Janusz Kaminski.
- Muntatge: Michael Kahn Ace.
- Direcció artística: Allan Starski.
- Intèrprets: Liam Neeson, Ben Kingsley i Ralph Fiennes.

Argument:

Aquesta pel·lícula fou rodada amb la intenció de mostrar al públic les diferents cares de la Segona Guerra Mundial.

El film es centra en la figura d'un important empresari alemany, anomenat Oscar Schindler, el qual és el propietari d'una fàbrica. Malgrat que ell es declara nazi i està sempre envoltat d'importants càrrecs alemanys i de les SS, uns centenars dels seus treballadors són jueus.

A mesura que l'holocaust va prenent força i les represàlies contra els jueus són cada vegada més estrictes i menys suportables, Schindler s'adona del terrible i injust genocidi nazi.

D'aquesta manera, Schindler manté una actitud de caràcter nazi davant del alemanys però, d'altra banda, arrossega un fort patiment quan observa les terribles maneres amb les quals són tractats tots els jueus.

Finalment, Schindler pren la decisió d'ajudar el major nombre de jueus possible, contractant-los a la seva fàbrica, tot garantint-los una vida relativament suportable. Així doncs, la conducta que pren el general Schindler és digna dels més grans herois de la humanitat i la seva solidaritat envers el poble jueu se li va agrair molt, ja que va aconseguir salvar centenars de vides.

Premis:

Sens dubte, La llista de Schindler és una de les pel·lícula que millor retrata l'experiència de l'holocaust nazi i per això és la guanyadora de set Oscars.

Cal recordar que és una de les pel·lícula més colpidores que s'han fet sobre l'holocaust i, gràcies a la seva filmació en blanc i negre, ens podem fer una idea més ajustada de l'aire que es respirava a Alemanya durant els anys de la Segona Guerra Mundial.

També cal esmentar que és una pel·lícula basada en fets reals i, encara avui, tots els supervivents que encara viuen i els fills i néts d'aquells que ja han mort van a visitar la tomba del general Schindler, ja que ell va ser capaç de neutralitzar-los el genocidi i, de fet, els va salvar la vida, jugant-se a canvi la seva pròpia.

La zona grisa

Fitxa tècnica:

- Escrita i dirigida: Tim Blake Nelson.
- Intèrprets: David Arquette, Velizar Biner, David Chandler; Steve Busemi...
- Basada en la novel·la: Auschwitz: Experimentos médicos del Dr. Miklos Nyiszli.
- Fotografia: Russell Lee Fine.
- Música: Jeff Danna.
- Muntatge: Tim Blake Nelson i Michelle Buticheli.
- Vestuari: Marina Draghici.
- Títol original: The gray Zone.

Argument:

Aquesta pel·lícula es basa en un dels aspectes més esgarrifants dels camps de concentració: els sonderkommandos. Presenta unes escenes realment terribles i mostra la cara més dèbil de l'home oprimat al Lager. Els sonderkommandos eren els jueus que dirigien la resta dels presos jueus a les cambres de gas i, posteriorment, havien de transportar els cadàvers als crematoris.

Aquesta tasca tan dura es feia a canvi d'aconseguir uns certs privilegis a dins del camp, tot i que els integrants d'aquests escamots especials sabien que els sonderkommandos eren exterminats als quatre mesos, ja que constituïen l'autèntic testimoni del genocidi.

La pel·lícula està basada, en gran part, a partir d'un testimoni presencial, el Dr. Miklos Nyiszli, jueu hongarès que va col·laborar amb un component de les SS per dur a terme els diversos experiments mèdics que es realitzaven al camp. Aquest aspecte provoca que la pel·lícula adopti un grau més alt de realisme, la qual cosa es tradueix en la brutalitat i en la duresa de les escenes. Aquest últim aspecte ha estat molt criticat pel públic, ja que són imatges que afecten la sensibilitat de les persones. Però la veritat és que només una persona que ha estat en un camp d'extermini pot valorar si la pel·lícula aconsegueix reflectir el turment d'haver viscut en un d'aquests camps.

Així doncs, la pel·lícula se centra en el comportament d'aquests individus que pertanyien a la zona grisa i podem veure quin era el procés de selecció i d'extermini del camp de concentració d'Auschwitz.

Per altra banda, també se'ns representa l'intent de rebel·lió que va dur a terme un dels escamots especials. Malgrat totes les operacions clandestines que van realitzar i tots els esforços que van haver de fer per no ser descoberts, la revolta va ser un fracàs i van ser assassinats tots els rebels. Pel contrari, només van resultar morts tres dels centenars de nazis que van oposar-se a l'intent de revolta.

Tal i com ens informava Primo Levi a Els enfonsats i els salvats, podem veure com els sonderkommandos estaven completament aïllats de la resta de presoners del camp, ja que els nazis volien impedir que es pogués filtrar qualsevol tipus d'informació de l'extermini jueu a la resta del camp. És una pel·lícula que ens ofereix les imatges de les narracions de Primo Levi, ja que se'ns mostren escenes de les cambres de gas, dels crematoris, dels barracons, i dels mateixos opressors i oprimits.

Com a punt final, es podria afegir que és una de les pel·lícules més bones que s'han fet respecte a la zona grisa i molts crítics han considerat que es tracta d'una de les pel·lícules més dures, però alhora que més bé reflecteix el genocidi nazi, dels últims anys.

És per aquest motiu que va rebre diverses nominacions, tot i que no va arribar a aconseguir cap d'aquests premis.

La solució final

Fitxa tècnica:

- Títol original: Conspiracy.
- Nacionalitat: Gran Bretanya i E.U.A.
- Director: Frank Pierson.
- Intèrprets: Stanley Tucci, Kenneth Branagh i Colin Firth.
- Any: 2001.
- Duració: 91 minuts.
- Gènere: Drama.
- Productor: Nick Gillott.
- Guionista: Loring Mandel.
- Música: Stephen James Tylor i Joseph Vitarelli
- Fotografia: Stephen Goldblatt.

Argument:

El 20 de juny de 1942, líders del partit nazi i oficials del govern alemany van mantenir una reunió secreta a les afores de Berlín per planificar l'anomenada "solució final" per al problema dels jueus.

L'objectiu d'aquesta trobada era buscar una solució imminent i eficaç per eliminar els jueus que residien als diversos guetos de l'Alemanya i de la Itàlia feixista, durant la Segona Guerra Mundial.

Aquesta pel·lícula és una recreació històrica de la Conferència de Wannsee, presidida per Reinhard Heydrich, general de les SS i màxim responsable de la seguretat del Tercer Reich, el qual proposa, per primera vegada, la possible aplicació d'unes cambres de gas capaces d'exterminar centenars de persones alhora i en aquesta trobada se sent parlar, també per primera vegada, dels crematoris i dels camps de concentració.

De fet, és en aquesta mateixa reunió on es fonamenten i s'especifiquen les característiques i els límits del camp d'extermini més gran de tots els temps: Auschwitz.

Així doncs, en aquesta reunió es va decidir l'extermini de sis milions de persones, la qual cosa va donar lloc a l'holocaust.

Premis:

La solució final va estar nominada pel Globo de Oro l'any 2002 per la millor pel·lícula i per la millor interpretació. Malgrat tot, no va aconseguir el premi en aquestes dues categories.